

THE WINNER'S

a nyertes bűne

CRIME

„Ha nem akarsz a barátom lenni,
egy nap megbánod,
hogy az ellenségemé lettél.”

finep
selection

M A R I E R U T K O S K I

M A R I E R U T K O S K I

THE WINNER'S

a nyertes bűne

CRIME

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Kristin Cashore-nak

1.

MEGVÁGTA MAGÁT, AMIKOR KINYITOTTA A BORÍTÉKOT.

Kestrel izgatott volt... és persze teljesen bolond, ilyen hevesen belevágni egy borítékba, pusztán azért, mert herrani írással címezték... A papírvágó kés megcsúszott. A vörös vércseppek virágszirmokként ragyogtak a papírlapon.

Természetesen nem tőle jött. A levelet Herran újonnan kinevezett mezőgazdasági minisztere írta. Azért ragadott tollat, hogy bemutatkozzon, és közölje, hogy már nagyon várja a találkozást. *„Úgy gondolom, hogy sok bennünk a közös, és van mit megbeszélünk”*, írta.

Kestrel nem tudta pontosan, vajon a miniszter mit akart ezzel mondani. Nem ismerte a férfit, még csak nem is hallott róla. Feltételezte, hogy egyszer összefutnak majd – hiszen ő lett az immár független Herran császári követe –, de kételkedett abban, hogy bármikor leülne tárgyalni a *mezőgazdasági* miniszterrel. Sem a vetésforgókról, sem a trágyázásról nem volt kialakult véleménye.

Tudta ő, hogy dölyfösen viselkedik. Szinte érezte, hogy elkeskenyedik az ajka. Rádöbbsent, hogy dühíti a levél.

Magára is dühös volt. És a megdobbanó szívére is, amikor meglátta a nevét herrani írással a borítékon. Annyira remélte, hogy Arintól érkezett valami.

De már majdnem egy hónapja nem hallott felőle, utoljára akkor beszéltek, amikor felajánlotta a fiúnak országa szabadságát. A borítékot még csak nem is a fiú címezte meg. Ismerte az írását. Jól ismerte a tollat fogó ujjakat. A rövidre vágott körmöket, a régi égési sérülések ezüst hegeit, a bőrkeményedéseket a tenyerén; abból a kézről ki sem nézte az ember azt az elegáns folyóírást. Tudhatta volna rögtön, hogy a levél nem tőle jött.

Ennek ellenére: villámgyors mozdulat a késsel. És végül: csalódás.

Kestrel félretette a levelet. Lehúzta a selyemövet a derekáról, kibújtatta a tör alól, amit – mint minden valoriai – a csípőjére csatolva viselt. Az övvel betekerte vérző kezét. Tönkre is tette az elefántcsontszínű selymet. Összevérezte. De egy tönkretett öv nem számít, neki nem, aki Verex hercegnek, a valoriai birodalom trónörökösének a jegyese. Ezt a tényt mindennap egy olajosan fénylő, csillogó vonal jelezte a homlokán. Annyi övet, ruhát és ékszert kapott, mint a tenger. Ő volt a birodalom leendő császárnéja.

Mégis megszedült egy kicsit, amikor felállt a faragott ébenfa székről. Körülnézett a dolgozószobájában, ami lakosztályának egy helyisége volt a sok közül, de most nyugtalanították a kőfalak, a tökéletesen derékszögű sarkok és a két keskeny folyosó, ami a szobából indult.

Nem lett volna szabad csodálkoznia, hiszen a császári palota egyben erődként is szolgált. A keskeny folyosók a behatolók akadályozását szolgálták. De annyira barátságatlannak, idegennek tűnt minden. Annyira más volt, mint az otthona.

Kestrel emlékeztette magát a tényre, hogy herrani otthona sohasem volt igazán az övé. Lehet, hogy azon a gyarmaton nőtt fel, de valoriai volt. Ott volt, ahol lennie kellett. Amit választott magának.

A seb már nem vérzett.

A levelet az asztalon hagyva elindult átöltözni a vacsorához. Ez az élete most: dúsan szótt anyagok moaréselyem sujtással. Vacsora a császárral... és a herceggel.

Igen, ez az élete. Hozzá kell szoknia.

A császár egyedül volt. Elmosolyodott, amikor a lány belépett a vakolatlan kőfalakkal körülzárt étkezőbe. Ősz haját pontosan olyan katonásan rövidre vágták, mint Kestrel apjáét, sötét szeme lelkesen csillogott. Nem állt fel, hogy Kestrelt üdvözölje.

– Ő császári felsége – mondta Kestrel, és meghajtotta a fejét.

– Leányom. – A császár hangja visszhangzott a boltozatos helyiségben. – Üljön le!

Kestrel egy szék felé nyúlt.

– Nem! – mondta a császár. – Ide, a jobбомra.

– Az a herceg helye.

– A herceg nincs itt, a jelek szerint.

A lány leült. A rabszolgák felszolgálták az első fogást. Fehérbort töltöttek a poharába. Megkérdezhetette volna, miért hívatta a császár vacsorázni, és hogy hol a herceg, de már régen rájött, hogy az uralkodó a csendet fegyverként szereti használni, nyugtalanságot kelt vele a másikkban. Hagyta, hadd nőjön a csend, egészen addig, amíg ő maga is használni tudja, ezért csak a harmadik fogásnál szólalt meg.

– Úgy hallottam, remekül alakul a keleti hadjárat.

– Tehát az apja ír a frontról. Meg fogom jutalmazni a kitűnő hadvezetésért. Vagyis talán inkább önt kellene megjutalmaznom, Lady Kestrel.

Kestrel beleivott a poharába.

– Semmi közöm apám sikereihez.

– Tényleg? Ön vett rá, hogy a herrani felkelésnek úgy vessek végét, hogy a területnek visszaadom az önrendelkezési jogát az én törvényeim szerint. Ön mutatott rá, hogy ezzel katonákat és pénzt tudok átcsoportosítani egy keleten folytatott háborúhoz, és ím – intett –, pontosan így történt. Milyen bölcs tanács egy ilyen fiatal teremestől!

A császár szavai nyugtalanítóan hatottak Kestrelre. Ha az uralkodó megtudná, igazából miért kardoskodott Herran függetlensége mellett, megfizettetné vele az árát. Kestrel megkóstolta a gondosan elkészített ételt. Húskenyérből formáztak hajókat, a vitorlát áttetsző zselatinból szabták rájuk. Lassan evett.

– Nem ízlik? – kérdezte a császár.

– Nem vagyok nagyon éhes.

A császár csengetni kezdett egy aranycsengettyűvel.

– Desszertet – mondta a felszolgáló fiúnak, aki azonnal ott termett. – A desszerttel folytatjuk. Tudom, hogy a hölgyek kedvelik az édességet. – De amikor a fiú visszatért, kezében két annyira vékony porcelán kistányérral, hogy Kestrel a szélüknél látta átszűrődni a fényt, a császár így folytatta: – Én nem kérek. – Így csak egy tányért tettek le Kestrel elé egy furcsán áttetsző villával.

A lány nyugtatni kezdte önmagát. A császár biztosan nem tudja, hogy ő a herrani felkelés vér nélküli lezárása mellett érvelt. Senki sem ismeri az igazságot. Még Arin sem tudja, hogy ő néhány stratégiai

elképzeléssel megvásárolta a szabadságát... és persze azzal az ígérettel, hogy hozzámegy a koronaherceghez.

Ha Arin tudná, harcolna ellene. A vesztébe rohanna.

Ha a császár tudná, hogy Kestrel miért tette mindezt, *őt* pusztítaná el.

A lány úgy nézett a tányérjára púpozott, rózsaszín tejszínhabra és az áttetsző villára, mintha az egész világa ebből a két dologból állt volna. Óvatosan kell beszélnie.

– Milyen jutalomra számíthatnék azok után, hogy az egyetlen fiát nekem adta?

– Az aztán a fődíj. De az esküvő időpontja még sincs kitűzve. Mikor legyen? Mintha kerülné a témát.

– Azt gondoltam, Verex hercegnek kellene eldöntenie. – Ha a hercegre bízzák a dolgot, az esküvő napja sohasem jön el.

– Miért nem döntjük el *mi*?

– Nélküle?

– Drága kisleányom, ha az a tökkelütött herceg egy olyan egyszerű információt sem képes megjegyezni, mint az apjával és szíve hölgyével töltött vacsora napja és pontos ideje, hogyan várhatnánk el tőle, hogy az utóbbi évtizedek legfontosabb állami eseményének szervezésében részt vegyen?

Kestrel egy szót sem szólt.

– Nem eszik – mondta a császár.

A lány belesüllyesztette a villáját a tejszínhabba, majd a szájához emelte. A villa fogai elolvadtak a nyelvén.

– Cukor! – mondta meglepetten. – A villa cukorból készült!

– Ízlik a desszert?

– Igen.

– Akkor egye meg az egészet!

De hogyan ehetné meg az összes tejszínhabot, ha a villából folyton elolvad egy rész, akárhányszor a szájához ér? Az evőeszköz nagyobb része még ép, de nem fogja tudni befejezni vele az evést.

Játszma. A desszert játszma, ez a beszélgetés is játszma. A császár látni akarja, hogyan játszik.

Az uralkodó folytatta.

– Szerintem a hónap vége tökéletes időpont az esküvőre.

Kestrel tovább ette a tejszínhabot. A villa fogai eltűntek, és ami megmaradt belőle, az egy tökéletlen kanálra emlékeztetett.

– Esküvő télen? Nem lesznek virágok.

– Nem kell önnek virág.

– Ha azt tudja, hogy a hölgyek szeretik az édességet, akkor azt is tudnia kell, hogy a hölgyek a virágot is szeretik.

– Akkor inkább tavaszi esküvőt szeretne?

Kestrel megvonta a vállát.

– A nyár lenne a legjobb.

– Szerencsére a palotában vannak üvegházak. Még télen is virágszirom szőnyeg boríthatja a dísztermet.

Kestrel csendben falatozott tovább. A villájából már csak egy lapos nyél maradt.

– Hacsak nem kívánja elhalasztani az esküvőt – mondta a császár.

– A vendégekre gondolok. Hatalmas a birodalom. Minden provinciából érkeznek majd. Télen szörnyű az utazás, és tavasszal is csak egy kicsivel jobb. Esik az eső. Az utak sártengerre válhatnak.

A császár hátradőlt, és vidám arc kifejezéssel méregette Kestrelt.

– Ráadásul – folytatta a lány – nem szívesen vesztegetném el a lehetőséget. Tudja, hogy a nemesek és a kormányzók mindent megadnak

– szívességet, információt, aranyat –, hogy a legjobb helyeket biztosíthassák maguknak az esküvőn. Az egész birodalmat az foglalkoztatja, hogy mit viselek majd, és hogy milyen zene lesz. Senki sem fog felfigyelni egy politikai döntésre, ami egyébként ezeket háborítana fel. Ha önnek lennék, élvezném a hosszú jegyességet. Használja ki!

A császár kacagni kezdett.

– Jaj, Kestrel! Micsoda császárné lesz magából! – Felemelte a poharát. – A boldog egyesülésre, a Nyárelső napján!

Erre Kestrelnek is innia kellett volna, de Verex herceg éppen ebben a pillanatban lépett be az ebédlőbe. Földbe gyökerezett a lába, tág-ra nyílt szeme egyszerre tükrözött meglepetést, fájdalmat és dühöt.

– Elkéstél – mondta az apja.

– Nem késtem el. – Verex keze ökölbe szorult.

– Lady Kestrelnek sikerült ideérnie időben. Neked miért nem?

– Mert rossz időpontot adtál meg.

A császár ciccegett.

– Rosszul emlékszel.

– A bolondját járatod velem!

– *Én* aztán semmit sem járatok veled.

Verex hirtelen elhallgatott. Csak a fejét ingatta.

– Jöjjön! – mondta Kestrel szelíden. – Egyen velünk desszertet!

A fiú pillantásából Kestrel azonnal megértette, hogy bár az apja játszmáit gyűlöli, a lány szánalmából még kevésbé kér. A herceg kirohant a teremből.

Kestrel a cukorvilla csonkját babrálta. Akkor sem szólalt meg, amikor Verex csörtetése elhalt a folyosón.

– Nézzen rám! – mondta a császár.

Kestrel felemelte a fejét.

– Nem a virágok, a vendégek vagy a politikai előny miatt akarja a nyári esküvőt – közölte a férfi. – Halasztani akarja, ameddig csak lehetséges.

Kestrel szinte belekapaszkodott a villába.

– Mindent megkap tőlem, amit csak akar, az észszerűség határain belül – folytatta a császár –, és azt is elmondom, hogy miért. Mert nem hibáztatom, ismerve a vőlegényt. És mert ön nem kunyerál, hanem el akarja érni, amit akar. Én is ezt tenném. Amikor rám néz, azt látja, ami önből is lesz. Uralkodó. Önt választottam, Kestrel, és olyan uralkodót faragok önből, amilyen a fiam sohasem lehet. A helyembe fog lépni.

Kestrel csak bámult, aztán a pillantása megmerevedett: a jövőjét kutatta egy olyan öregember mellett, aki a saját gyermekével szemben ilyen kegyetlenségre képes.

A császár elmosolyodott.

– Szeretném holnap összeismertetni a birodalmi őrség kapitányával.

Kestrel még sohasem találkozott a kapitánnyal, de nagyon jól tudta, mi a szerepe a birodalom életében. Hivatalosan a császár testi épiségéért felelt. Nem hivatalosan olyan dolgokat bíztak rá, amiről nem volt tanácsos beszélni. Felderítés. Orgyilkosság. A kapitány ügyesen tüntetett el embereket.

– Szeretne önnek mutatni valamit – mondta a császár.

– Mi lenne az?

– Meglepetés. És most örüljön, Kestrel! Mindent megkap tőlem, amit csak akar.

A császár néha *tényleg* nagylelkű volt. Kestrel látott már olyan audienciát, amikor a szenátorok földet kaptak az újonnan meghódított gyarmatokon, vagy befolyásos pozíciót a Quorumon. De azt is

látta, hogy ez a nagylelkűség másokat arra készítetett, hogy egy kicsivel többet kérjenek. És akkor a császár súlyos szemhéja leereszkedett, mint egy macskáé, és Kestrel megértette, hogy az ajándékok egyetlen célt szolgálnak: felfedik, mit is akarnak tőle az emberek igazán.

Ettől függetlenül továbbra is azt remélte, hogy az esküvőt akár néhány hónapnál hosszabb időre is elhalaszthatja. Természetesen a Nyár-első sokkal kedvezőbb volt, mint a jövő hét, de még mindig igen korai. Túl korai. Vajon beleegyezne egy évbe a császár? Vagy még többbe? Megszólint:

– A Nyár-első...

– ...a legtökéletesebb időpont.

Kestrel összekulcsolt ujjaira nézett. Amikor kinyitotta a tenyerét, édes illat szállt fel, de nem volt a kezében semmi.

A cukorvilla semmivé lett forró markában.

2.

ARIN AZ APJA DOLGOZÓSZOBÁJÁBAN ÜLT, amelyet képtelen volt magának érezni, hiába kísértették egyre ritkábban halott családtagjainak szellemei.

Felhőtlen volt az ég. A dolgozószoba ablakából tisztán látta a várost és annak a pusztításnak a nyomait, amit a felkelés hagyott maga után. A téli nap sápadt fénnel vont be Herran kikötőjét.

Arin nem gondolt a lányra. Tényleg nem. Arra gondolt, hogy milyen lassan épülnek újjá a város falai. Meg a hamarosan kezdődő hokkadiószüretre az ország déli részén, és hogy ez végre mennyi ételt biztosít Herran számára, mennyire megélné majd a kereskedelmet. Nem gondolt Kestrelre és arra sem, hogy már egy hónapja és egy hete nem gondol rá. De ez a nem gondolás olyan volt, mintha szikladarabokat kellett volna emelgetnie, és annyira elvonta a figyelmét az erőfeszítés, hogy észre sem vette a belépő Sarsine-t, akinek a jelenlétéről nem vett tudomást egészen addig, amíg az unokatestvére egy levelet nem hajított elé.

A feltört pecséten egymást keresztező kardok álltak. Valoria császáratól érkezett tehát.

Sarsine arca elárulta, hogy Arinnak nem fog tetszeni, ami a levélben áll.

– Mi az? – kérdezte a fiú. – Újabb adót vetettek ki? – Megdörzsölte a szemét. – A császár biztosan tudja, hogy képtelenek vagyunk fizetni, most nem, ilyen kevés idő elteltével az utolsó behajtás után. Számunkra végzetes lehet.

– Nos, ebből kiderül, miért volt olyan nagylelkű a császár, hogy visszaadta Herrant a herraniaknak.

Ezt már többször megbeszélték. Ez volt az egyetlen hihető magyarázat a hirtelen döntésre. Herran bevételei addig azoknak a valoriai arisztokratáknak a zsebébe vándoroltak, akik az országot gyarmatosították. Aztán jött a Télelő Felkelés és a császár rendelete, az arisztokraták visszatértek a fővárosba, a földjük elvesztését leírták háborús veszteségként. Most pedig a császár az adókon keresztül véreztette ki az országot, mert az ellen az emberek képtelenek voltak fellépni. A vagyon egyenesen a császár kincseskamrájába vándorolt.

Gonosz húzás volt. Viszont Arint leginkább az az érzés nyugtalanította, hogy esetleg elmulasztott valamit. Nem gondolkodott világosan azon a napon, amikor Kestrel átnyújtotta neki a császár ajánlatát és a követeléseit. A lány homlokát díszítő aranyvonalon kívül semmi mást nem látott.

– Csak annyit mondj meg, hogy most mennyibe fog kerülni! – szólt oda Sarsine-nak.

A lány elfintorodott.

– Nem adó. Meghívó. – Azzal kiment.

Arin kihajtotta a papírlapot. Elszibbadt a keze.

Herran kormányzójaként elvárták megjelenését egy bálon a valoriai fővárosban. *Lady Kestrel és Verex koronaherceg eljegyzésének megünneplésére*, állt a levélben.

Bár Sarsine meghívót mondott, Arin pontosan tudta, miről van szó: parancs érkezett, parancs, aminek engedelmeskednie kell, akkor is, ha már nem rabszolgája senkinek.

Arin a papírlapról a kikötő felé emelte a pillantását. Amikor annak idején odalent dolgozott, az egyik rabszolgát úgy nevezték, hogy a Szívességosztó.

A rabszolgáknak nem lehetett tulajdonuk, vagy legalábbis semmi olyasmijük, amit a valoriai hódítók tulajdonként ismertek el. Azonban ha lett is volna *valamije*, Arinnak még zsebe sem volt, hogy abban tartsa. Zsebekkel ellátott ruházat csak a házi rabszolgáknak járt. A valoriaiak uralma alatt így mérték az élet értékét: a herraniak abból tudták, hol a helyük, hogy volt-e zsebük, és megvolt-e az az illúzió, hogy ebben a zsebben tarthatnak valamit, ami csak az övék.

Ugyanakkor a rabszolgáknak mégis volt valutájuk. Szívességekkel kereskedtek. Több étel. Vastagabb szalmazsák. Néhány percnyi mennyei pihenés, amíg másvalaki dolgozott. Ha egy rabszolga szeretett volna valamit a kikötőben, szólt a Szívességosztónak, a legidősebb herraninak.

A Szívességosztó minden embert más színű pamutfonállal jelölt. Ha Arinnak lett volna kérése, a fonala ott tekeredett, hurkolódott, csavarodott volna egy másik, talán sárga színű fonál körül, és az a sárga talán egy zöld köré fonódott volna, annak függvényében, hogy ki tartozott kinek. A Szívességosztó csomói mindent feljegyeztek.

De Arinnak nem volt fonala. Soha nem kért semmit. Nem is adott semmit. Már nem volt gyerek, és elvetette a gondolatát is annak, hogy valakinek adósa legyen.

Ismét átolvasta a valoriai császár levelét. Gyönyörűen írták. Művészien volt megfogalmazva. Jól illett Arin környezetéhez, az apja

asztalának sima és áttetsző politúrjához, a téli napfényt a dolgozószobába szűrő ólomüveg ablakokhoz.

A fényben tisztán olvashatóak voltak a császár szavai.

Arin összegyűrte a papírt, és a markába szorította. Jól jött volna neki egy Szívességosztó. Most lemondott volna a büszkeségről, és örömmel lett volna színes fonal, ha cserébe megkapja, amit kíván.

Arin odaadta volna a szívét egy csomóért a fonálon, ha ez azt jelentené, hogy soha az életben nem kell többé Kestrellel találkoznia.

Beszélt Tensennel is. Az idős férfi alaposan megnézte a széthajtogatott és kisimított meghívót, halványzöld szeme felcsillant. Letette a vastag, gyűrött papírlapot Arin asztalára, és ráncos ujjával megkopogtatta a levél első sorát.

– Nos – mondta –, kitűnő alkalom.

– Akkor menjél te! – felelte Arin.

– Rendben.

– Nélkülem.

Tensen elhúzta a száját. Pont olyan tanítómesteres arckifejezéssel nézett Arinra, mint ahogyan annak idején a valoriai gyerekekre.

– Arin, hagyd már a büszkeséged!

– Nem a büszkeségemről van szó. Nem érek rá. Majd te képviseled Herrant a bálon.

– Nem hinném, hogy a császár megelegedne egy egyszerű mezőgazdasági miniszterrel.

– Nem érdekel, mit gondol a császár.

– Ha engem küldesz *egyedül*, vagy megsérted a császárt, vagy kiderül számára, hogy jóval fontosabb vagyok, mint aminek látszom.

– Tensen megvakarta ősz borostás állát, és Arint méregette. – El kell menned. El kell játszanod ezt a szerepet. Jó színész vagy.

Arin a fejét rázta.

Tensen tekintete elsötétült.

– Én is ott voltam aznap.

Azon a napon tavaly nyáron, amikor Kestrel Arint megvásárolta.

Arin újra érezte a hátán lecsorgó izzadságot, pontosan úgy, mint akkor, amikor az árverésen az akolba zárva várakozott. Tető volt a feje felett, ezért nem láthatta a gödör körül csoportosuló valoriaiakat, csak Smúzt a közepén.

Érezte a teste bűzét, meztelen talpát szúrták a kavicsok. Fájt mindene. Miközben Smúz egy tapasztalt árverésvezető éneklő hangján ugratta a közönséget, Arin óvatosan megtapogatta véraláfutásos arcát. Olyan volt a bőre, mint a rothadó gyümölcsöké.

Smúz iszonyú dühös volt rá akkor reggel.

– Két nap – morogta. – *Két napra* adlak bérbe, és így jössz vissza. Utat kellett építened, és befognod a pofádat. Mi olyan nehéz ebben?

Az akolban várakozva, miközben alig figyelt az árverés zajára, Arin nem akart sem a verésre, sem a verés előzményeire gondolni.

Az volt az igazság, hogy a véraláfutások semmin sem változtattak. Arin nem áltathatta magát azzal, hogy Smúz képes lesz eladni egy valoriai házba. A valoriaiak számára fontos volt a házi rabszolgák külseje, és a fiú akkor sem illett a képbe, amikor az arca felét épp nem borította be a lila számos árnyalata. Úgy nézett ki, mint egy fizikai munkás. Az is volt. A munkásokat nem engedték be a házba, de Smúz pont a házakban akart a felkelés iránt elkötelezett rabszolgákat elhelyezni.

Arin az akol durva falának támasztotta a fejét. Le akarta gyúrni az idegességét.

A gödörben egyre hosszabbra nyúlt a csend. A szünet azt jelentette, hogy amíg Arin nem figyelt, Smúz lezárta az alkut, és bement a házba.

Aztán: sáskaciripelés-szerű hang a közönség felől. Smúz visszatért a gödörbe, és közelebb lépett az emelvényhez, amire egy újabb rabszolga készült fellépni.

Smúz a közönséghez szólt:

– Egy különlegességet mutatok önöknek.

Az akolban minden rabszolga kihúzta magát. A délutáni tompultságnak nyoma sem volt. Még az öregember is, akiről később kiderült, hogy Tensennek hívják, felkapta a fejét.

Smúz egy titkos kódot használt. A „különlegesség” azt jelentette a rabszolgák számára, hogy olyan adásvételre számíthatnak, ami majd hozzájárulhat a felkelés sikeréhez. Kémkedni lehet. Lopni. Talán gyilkolni is. Smúz tele volt tervekkel.

Amikor Smúz kifejezetten megnyomta a „különlegesség” szót, Arin gyomra görcsbe rándult, mert a hangszín az árverés legfontosabb pillanatának eljövételét jelezte, erre vártak mind: hogy végre elhelyezhesenek egy felkelőt Trajan tábornok házában.

Ki jelent meg a valoriaiak között?

Maga a tábornok?

És ő, az ostoba, eljátszotta a bosszú lehetőségét. Smúz soha nem fogja őt választani.

Azonban amikor az árverésvezető az akol felé fordult, egyenesen Arin szemébe nézett. Az ujjai kétszer megrándultak. A jel.

Arin a kiválasztott.

– Az a nap – mesélte Arin Tensennek, miközben a téli fénnel megvilágított dolgozószobában ültek – más volt. Minden más volt.

– Tényleg? Akkor még bármire készen álltál a népedért. És most?

– Ez csak egy *bál*, Tensen.

– Lehetőség. Ha mást nem, legalább azt megtudjuk, mennyit akar a császár elszedni tőlünk a hokkadiótermésből.

A szüret nemsokára kezdődik. Az embereknek szüksége van a termésre, azt eszik, azzal kereskednek. Arin a szemöldökét nyomkodta. Tompán megfájdult a feje.

– Mit kell ezen tudni? Bármennyit vesz el, sok.

Tensen egy pillanatig hallgatott. Aztán komoran válaszolt.

– Hetek óta nem hallottam Thrynne-ről.

– Talán nem jutott ki a palotából, hogy felvegye a kapcsolatot az emberünkkel a városban.

– Talán. De már így sincs elég megbízható forrásunk a palotában. Veszélyes időket élünk. A birodalmi elit hatalmas költekezésbe fog, hogy felkészüljön a valoriai történelem legkáprázatosabb téli évadára ezzel az eljegyzéssel. A gyarmatosítók, akik egykor Herranban éltek, egyre bosszúsabbak lesznek. Az sem tetszett nekik, hogy vissza kellett szolgáltatniuk az otthonaikat nekünk. Kisebbségben vannak, és a hadsereg szilárdan a császár mellett áll, így velük nem kell foglalkoznia. De minden jel arra mutat, hogy az udvar szeszélyes, és nem feledkezhetünk meg arról sem, hogy az uralkodó kegyére vagyunk utalva. Ki tudja, mi lesz a következő lépése? És az milyen következményekkel jár ránk nézve? Ez itt – bökött fejével Tensen a meghívóra – segíthet kideríteni, mi áll Thrynne hallgatása mögött. Arin! Figyelsz te egyáltalán? Nem veszíthetünk el egy ilyen jó helyen szolgáló kémet.

Arin is jó helyen szolgált. Remekül kiválasztott helyen. Aznap, ott a piacon nem tudta, Smúz miből sejtette, hogy ő lesz a tökéletes eladni való rabszolga. Annak az embernek remek érzéke volt ahhoz, hogy kiszúrja a gyengeséget. Felismerte bárki vágyát. Valahogy belelátott az ajánlattevő szívébe, és tudta, mit kell mondania.

Arin először semmit sem látott. Elvakította a nap, amikor kilépett a gödörbe. Kacagást hallott. Nem látta a valoriai tömeget a feje fölött. De hallotta őket. Nem bánta a bőre alatt felkúszó szégyenérzetet. Azt mondta magának, hogy nem bánja. Nem bánta, mit beszélnek, nem bánta, amit hallott.

Aztán kitisztult a látása. Addig hunyorgott, míg meg nem szokta a napfényt. Megpillantotta a lányt. Az felemelte a kezét, és ajánlatot tett.

Már a látvány felért egy sértéssel. Nem látta rendesen az arcát – nem is *akarta* látni, hiszen a lány minden volt, ami miatt a legszívesebben csukva tartotta volna a szemét. Nagyon valoriai. Aranyszínű. Fénylő, mint egy fegyver, amit a magasba emelnek. Arin nehezen tudta elhinni, hogy egy hús-vér élőlényt lát.

És tiszta volt. Tiszta a bőre, az alakja. Arin mocskosnak érezte magát tőle. Ez egy pillanatra el is vonta a figyelmét arról, milyen picike a lány. Törékeny.

Milyen abszurd. Abszurdum elgondolni, hogy egy ilyen lénynek hatalma lehet felette. Márpedig az lesz, ha megnyeri az árverést.

Szerette volna, hogy megnyerje. A gondolat kegyetlen, rosszindulatú örömmel töltötte el Arint. Még sohasem látta ezt a lányt, de sejtette, ki lehet: Lady Kestrel, Trajan tábornok lánya.

A tömeg hallotta a lány ajánlatát. A fiú rögtön értékes árunak tűnt.

Arin megfeledkezett arról, hogy immár két évszakkal később járnak, és ő az apja íróasztalánál ül. Elfelejtette, hogy Tensen ott van mellette, és várja, hogy mondjon valamit. Megint a gödörben volt. Emlékezett arra, ahogy felnézett a lányra, és gyűlölete kegyetlen volt, kristálytisza.

Mint a gyémánt.

3.

KESTREL EGY IGAZÁN KÜLÖNLEGES RUHA MELLETT DÖNTÖTT, amikor a birodalmi őrség kapitányával készült találkozni. Egy hófehér és arany brokátruhát választott, hosszú uszályal. Mint mindig, a törét most is nagyon gondosan szíjazta fel magára, de aznap reggel jóval szorosabbra húzta az övet, mint kellett volna. Jó párszor kiengedte, és újra próbálkozott.

A kapitány a lakosztályában látogatta meg, amikor a lány a reggeli fűszeres tejét iszogatta. Nem volt hajlandó leülni, míg a pohár ki nem ürült. Amikor Kestrel elkapta a ruhára vetett pillantását és a férfi alig palástolt vigyorát, már tudta, hogy nem fog tetszeni neki a hely, ahová a kapitány viszi. És amikor az egyetlen szóval sem kérte, hogy öltözzön át egy olyan ruhába, ami nem koszolódik be könnyen, Kestrel azt is tudta, hogy a *kapitány* sem tetszik neki.

– Készen van? – kérdezte a kapitány.

Kestrel belekortyolt a csészébe, és végigmérte a katonát. Nagydarab férfi volt, az ajkát vágás szelte ketté. Az állkapcsa valamikor eltörött, és most bal felé hajlott. A profilja azonban meglepően finom volt, egyenes orral, bár Kestrel csak egy pillanatra látta, amikor a férfi

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

gyorsan körbenézett a helyiségben, hogy tényleg egyedül vannak-e. A kapitány jobban szeretett szembefordulni az emberekkel. Hogy lássák eltorzult vonásait.

Kestrel fején átfutott a gondolat, mi lenne, ha a kapitány megtudná, hogy nem volt egészen az akarata ellen való fogolynak lenni Arin házában a felkelés után.

Letette az üres csészét az asztalra.

– Hova megyünk?

A férfi ismét elvigyorodott.

– Meglátogatunk valakit.

– Kit?

– A császár azt kérte, ne áruljam el.

Kestrel felszegte az állát, és a kapitányra pillantott.

– De célozgatni lehet rá? A császár azt is megtiltotta, hogy célzást tegyen rá? Egy kicsit sem lehet?

– Nos...

– Mi lenne, ha találgatnék? Például – Kestrel egy arpeggiót dobolt az ujjával az elefántcsont asztal tetején –, szerintem a börtönbe megyünk.

– Ez így túl könnyű, hölgyem.

– Nagyobb kihívást szeretne? Hát jó. A keze tiszta, a csizmája viszont sáros. Tele van foltokkal. Fényes foltok, nemrég száradhattak meg. Vér?

A kapitány remekül szórakozott. Élvezte a játékot.

– Ma reggel korábban kelt, mint én, azt látom – folytatta Kestrel.

– Valahogy hiányzik az összhang, mert vért látok a csizmán, de valami nagyon kellemes illatot érzek... finom illatot. Vetiver. Drága. Egy csipetnyi ámbra. Némi csípős bors. Jaj, kapitány! Csak nem... vett *kölcsön* a császár parfümolajai közül?